

holărăște să-și lovească dușmanii — relevind dirzenie și robustețe morală.

Mai puțin pare să-și fi înțeles rolul Liliana Lupan (Judith Anderson), care, avînd momente de autenticitate în primul și cel de-al doilea act, se pierde totuși pe parcursul celui de-al treilea. Ea realizează o Judith sigură de sine și protocolară în primul act, o Judith disperată în cel de-al doilea, dar se pare că gama de sentimente (durere, dispare, derută și revoltă) care trebuiau să se precipite în scenele judecării și ale execuției au aruncat-o într-o totală confuzie, astfel încît jocul actriței ne-a apărut din ce în ce mai șters.

O interpretare vetustă a doamnei Dudgeon face Lavinia Teculescu, care, atentă la rostirea replicii — furată de retorica ei — pierde din naturalețea personajului, acesta rămînînd să fie realizat doar prin gest și mimică. Lavinia Teculescu a încercat să facă o bătrînă puritană, pătrunsă de propria ei însemnătate, oficiînd prin replică. I-a reușit numai în parte.

Christy Dudgeon — fiul puțin la minte al Doamnei Dudgeon — a fost interpretat de Anton Filip, care a reușit o realizare mai mult decît notabilă. Bilbiuțul său cu gîndirea greoaie și vorba îngălătată, cu gesturi stîngace sau precipitat inutile, umple scena.

În Essie — nepoata și fata în casă a Doamnei Dudgeon — Leni Ștefănescu exprimă mai puțin feminitatea oprîmată, cît, mai ales, acelele tandre ale unui copil, grefate pe un fond limfatic.

Bine realizată galeria personajelor militare. Astfel, Generalul Burgoyne, interpretat de Dimitrie Bitang e mai puțin ironistul galant, propus de Shaw, actorul intuînd o latură sufletească mai adecvată gustului și simțirii contemporane, și anume aceea a unei ironii topită într-o deferență ce capătă uneori accente sceptice. În Maiorul Swindon, Marcel Hirjoghe vede pe militarul obtuz, furios din cauza derutei continue la care îl supune ironia sceptică a generalului. În sfîrșit, Leonard Calea interpretează corect rolul Sergeantului, partitură mai săracă, în care mîrginirea intelectuală se împacă cu respectul față de superior.

Au mai interpretat roluri episodice Radu Gheorghe Jipa (Notarul Hawkins), — cu accente bufone de tip caragialesc, Alexandru Năstase (Unchiul Titus Dudgeon), Șerban Bogdan (Unchiul William Dudgeon), Ștefania Goruneanu (Doamna William Dudgeon), Florin Dumbravă (Capelanul) și Veronica Irașog Teodoru (Doamna Titus Dudgeon).

Notabilă, scenografia lui Victor Cretulescu, funcțională și adecvată concepției regizorale, care ne-a înfățișat interioare de ferme în care mobilierul frust se amestecă cu piese dispare „de la oraș”. Sînt interioare specifice micii burghezii americane, în care greoiul frizează grosolanul, iar lipsa de stil devine o condiție de existență onestă și... puritană.

Constantin Radu-Maria

Teatrul Municipal din Ploiești

IVANOV

de A. P. Cehov

Data premierei: 5 aprilie 1975.

Regia artistică: YANNIS VEAKIS.
Scenografia: VINTILĂ FACĂIANU.

Distribuția: EUSEBIU ȘTEFĂNESCU (Ivanov); ELENA ALBU (Anna Petrovna); MOȚ NEGOCESCU (Șabelski); CORNELIU REVENT (Lebedev); VERA VARZOPOV (Zinaida Savișna); MARIA ROTARU (Sasa); CORNEL CIUPERCESCU (Lvov); EUGENIA LAZA (Babakina); VICTOR BUCURESCU (Kosih); ION ANGELESCU-MORENI (Borkin); OLGA DUMITRESCU (Avdotia Nazarovna); MIRCEA ARAMĂ, ANGHIEL BRATU, GEORGE GEORGESCU, MARIA BAȘ-ROTH (Musafiri).

La scurtă vreme, după premiera bucureșteană, Teatrul Municipal din Ploiești ne propune și el o montare cu Ivanov, piesă de început, mai puțin „circulată”, a lui Cehov, în care se presimt însă principalele direcții de dezvoltare, coordonatele tematice, de problematică, ale dramaturgiei sale. Prezența simultană a textului cehovian pe două scene se dovedește o experiență interesantă, în măsură să compună mai amplu, din unghiuri de vedere diferite, imaginea scenică a unei opere dense, de bogate semnificații și penetrantă intensitate dramatică.

Optînd pentru abordarea piesei în cheia „dramă”, spectacolul ploieștean (regia, Yannis Veakis) pleacă de la crearea cît mai nuanțată a atmosferei cehoviene, a celui univers special, apus și răsărit de lume, împletind dureros lacrima cu risul, sensul tragic cu ridicolul. La ridicarea cortinei, scena e învăluită într-o lumină blîndă de sfîrșit de zi — timp al acțiunii, dar și sentiment al piesei — degajînd un farmec obosit, puțin ireal, o imperceptibilă senzație de neliniște. Cele cîteva elemente de decor — crengi desfrunzite, un scaun, o bancă, o fereastră luminată — risipite în scenă parcă fără convingere, schițează un univers trist, o viață marecătă de neputință și boală. Construirea climatului spi-

ritual, afectiv, în care se dezvoltă conflictul, în care se mișcă eroii, este o calitate importantă a montării, oferă de la început o cheie pentru descifrarea unui text deloc simplu. La conturarea acestei imagini contribuie în mod substanțial decorurile lui Vintilă Făcăianu și lumina, foarte bine compusă, utilizată efectiv ca element al concepției regizorale. Demarând bine, spectacolul nu cîștigă totuși suficient în gravitate, în ascutimea raporturilor între personaje, între erou și lume, între idealurile și existența eroului. Cu o desfășurare echilibrată, atent condusă, spectacolul rămîne insuficient tensionat, pauzele nu reușesc să aibă totdeauna² încălcătura subterană din „subtextul” cehovian. Această, poate, și datorită unei interpretări destul de inegale.

Rolul lui Ivanov este atacat cu prudență, cu reținere chiar, de Eusebiu Ștefănescu, care îi conferă o imagine nu falsă dar prea simplă, doar schițată. Din eferescența bogăție, de date, de calități, contradicții, clanuri și conflicte interioare care compun acest foarte cehovian personaj, se rețin doar coordonatele principale — spleenul, iritarea, inutilitatea — fără țesătura strălucitoare de farmec, de generozitate, fără acea involuntară dar reală forță de seducție pe care personajul o exercită. O acțiivă interesantă, de certă personalitate, se dovedește tînăra Elena Albu, interpreta Annei Petrovna; jocul său — sensibil, interiorizat — este însă afectat de un fel de răsfăț în rostire, străin de rol și minimalizînd personajul, un tic prea devreme însușit, care trebuie și poate fi înlăturat.

Un personaj de autenticitate și pondere, îmbinare de generozitate, de elanuri și neputință, realizează Corneliu Revent în Lebedev; în rolul soției sale, Vera Varzopov urmărește cu justețe coordonatele psihologice ale eroinei, încăreînd, însă, cu o mimică excesivă sensul cuvintelor. Un rol foarte bun se datorează Eugeniei Laza, interpreta Babakinei, meritorie fiind intuiția sa de a nu-și împinge eroina în ridicol; acțiivă reușește să sesizeze și să fructifice nuanțat fiecare indicație, fiecare sugestie oferită de text, conșturînd un personaj viu, complex. Corecte, deși nu suficient de cuprinzătoare, limitate la o primă definiție, personajele create de Moț Negoescu și Ion Angelescu-Moreni. Portrete exacte, sugestive, realizează Maria Rotaru și Cornel Ciupercescu; o mențiune specială se cuvine acestuia din urmă, care a știut să nu facă din doctorul Lvov o ființă antipatică și steepă, a încercat „să-l explice”, descoperindu-i resorturi interioare și motivații în deplin acord cu textul cehovian.

Cristina Constantiniu

Bernarda cu fiicele: Cătălina Murgea (în picioare), Doina Iacob, Dorina Păunescu, Despina Prisăcaru, Ioana Angelescu, Lili Acatrinei Popa.

Teatrul „Bacovla” din Bacău

CASA BERNARDEI

ALBA

de Federigo Garcla Lorca

Regia artistică și scenografia: ZOE ANGHEL-STANCA. Traducerea: CICE-RONE THEODORESCU.

Distribuția: CĂTĂLINA MURGEA (Bernarda); IUKY BOTOȘESCU (Maria Josefa, mama Bernardei); DOINA IACOB, DORINA PĂUNESCU, DESPINA PRISĂCARU, IOANA ANGELESCU, LILI ACATRINEI POPA (fiicele Bernardei: Adela, Martirio, Magdalena, Angustias, Amelia); RODICA MUȘETEANU (La Poncia); CECILIA TEODORU (Servitoarea); SANDA GHICULESCU (Prudencia); DOINA DELEANU (Cerșetoarea); CHIRIACA CHIRIAC (Prima femeie); MARILENA VOICU (A doua femeie).

Eforturile Teatrului Dramatic din Bacău, în stagiunea curentă, de a realiza spectacole meritorii și memorabile, într-o reală competiție,